

NEWS

Nekrologs izkārtnei

Piemiņai papīram, kas karājās pie durvīm un sienām.

2026. gada 3. septembris, Tobias Engl

Mēs atvadāmies no izdrukātās izkārtnes. Tā karājās pie durvīm, skatlogiem un melnajiem dēļiem, bieži šķībi, dažkārt gadiem, un bez sūdzēšanās pildīja savu dienestu. Nu tā aiziet no mums, klusi, kā atnāca... ar limlentes gabaliņu vai spraudīti stūrī.

Jāatzīst, tā bija pieticīga. Tai nevajadzēja ne strāvu, ne tiklu, ne paroli. Kam bija kas paziņojams, tas uzrakstīja, izdrukāja, pielīmēja, gatavs. «Atvaļinājuma dēļ slēgts», «Lūdzu, zvaniet», «Svaigi krāsots». Veselas paaudzes ļāvās tās vadībai, un pārsvarā tas, kas uz tās stāvēja, bija taisnība.

Uzticīga tā bija, bet aktuāla reti. Aizpagājušā mēneša īpašais piedāvājums vēl karājās, kad sen jau derēja jauns. Skatlogā tā izbalēja, līdz sarkanais kļuva rozā un telefona numuru vairs nevarēja izlasīt neviens. Kas to gribēja mainīt, tam vajadzēja printeri, šķēres un mierīgu roku.

Tās uzdevumu tagad pārņem ekrāns. Tas rāda, kas der šodien, ne kas derēja pavasarī, un mainās tajā brīdī, kad kas mainās. Tas runā vairākās valodās, kļūst lielāks, kad kāds slikti redz, un neizbalē gaismā. Ko izkārtne gribēja, to viņš beidzot spēj - vienmēr būt pareizam.

Izkārtne atstāj tukšu sienu un mazliet līmlentes, ko grūti nolobīt. Mēs tai daudz pateicamies un vēlam tai mieru, ko tā nopelnījusi. Lai tā maigi dzeltē, tur, kur nonāk vecas lietas, kas izpildījušas savu pienākumu.